

Συνέντευξη τύπου για τους απεργούς πείνας Ν. Ρωμανό, Α.Δ. Μπουρζούκο, Γ. Μιχαηλίδη και Δ. Πολίτη

Αναδημοσίευση από freequencyradio.wordpress.com

Το κείμενο που ακολουθεί αποτελεί απομαγνητοφώνηση του μεγαλύτερου μέρους από την Συνέντευξη Τύπου που δόθηκε σήμερα για τους απεργούς πείνας Ρωμανό, Μιχαηλίδη, Μπουρζούκο και Πολίτη. Αν και ο αρχικός σκοπός μας ήταν μια συνοπτική ενημέρωση σχετικά με το τι ειπώθηκε, εκ των υστέρων κρίναμε πως όλες οι τοποθετήσεις ήταν τόσο ουσιαστικές που θα ήταν παράλειψη να μην τις παραθέσουμε με όσο περισσότερες λεπτομέρειες γινόταν. Άλλωστε, αυτός ο αγώνας των απεργών πείνας είναι ένας αγώνας για τα δικαιώματα όλων των κρατουμένων, πέρα από τα αυτονόητα και δίκαια αιτήματα του Νίκου Ρωμανού.

Την ιατρική και πολιτική προσέγγιση της συνθήκης απεργίας πείνας, την νομική αναγκαιότητα για την εφαρμογή του κανονισμού απόδοσης εκπαιδευτικής άδειας στον Νίκο Ρωμανό αλλά και την αποδόμηση των ημίμετρων που αντιπροτάθηκαν ως υπεκφυγών, συνόψισε στην σχεδόν μία ώρα που διήρκησε, η συνέντευξη τύπου που δόθηκε για τον 21χρονο κρατούμενο απεργό πείνας από τις 10 Νοεμβρίου, καλύπτοντας ένα μεγάλο κενό που η καθεστωτική πληροφόρηση είχε φροντίσει να υπάρξει. Οι τοποθετήσεις των εισηγητών της συνέντευξης, γιατρών, γονέων και επιστημόνων, θεωρούμε πως δεν αφήνουν περιθώρια αμφιβολίας για την σημασία της ανάδειξης του ζητήματος του Ρωμανού, του Μιχαηλίδη και των άλλων απεργών πείνας σε διακύβευμα δημοκρατίας έστω και αυτής της αστικής, αλλά και επικυρώνουν για λογαριασμό της πολύφερνης, ίσων αποστάσεων και παθητικής κοινής γνώμης, το δίκαιο του αγώνα τους.

Παρακάτω αναφέρουμε μέρος όσων συζητήθηκαν στην συνέντευξη τύπου, η αξία των οποίων δεν περιορίζεται μόνο στο πλαίσιο της σημερινής αντίστασης των κρατουμένων, αλλά όλων όσοι βρίσκονται υπό κράτηση και συνεχίζουν να αγωνίζονται με όλους τους τρόπους. Οι υπογραμμίσεις δικές μας.

Μιμίκια Κριτσανίδου, (συντονίστρια)

«Ο Νίκος Ρωμανός διεκδικεί το δικαίωμα στις εκπαιδευτικές άδειες τις οποίες του αρνούνται, αποδεικνύοντας έτσι άλλη μια φορά το σάπιο πρόσωπο του κράτους. Η φυλακή είναι ένας χώρος όπου η υποταγή είναι προαπαιτούμενο για την ομαλή διαβίωση. Η υποταγή για τους αγωνιστές δεν αποτελεί και δεν θα αποτελέσει επιλογή, για αυτό χρησιμοποιούν όλα τα μέσα προκειμένου να διεκδικήσουν μια ρανίδα ελευθερίας. **Ο Νίκος Ρωμανός, και οι αλληλέγγυοι αγωνιστές απεργοί πείνας, Μιχαηλίδης, Μπουρζούκος και Πολίτης είναι η ενσάρκωση της τάσης που θα έπρεπε όλοι να τηρούμε απέναντι στους καταπιεστές, αυτή της αντίστασης.** Μπορεί να μην είναι αυτό που οι ίδιοι επιδιώκουν αλλά η στάση τους αφορά όλους μας. Τα σώματα τους τα στήνουν ανάχωμα στην κατρακύλα όλων μας. Θα αποφασίσει το κράτος να σεβαστεί ό,τι το ίδιο έχει θεσπίσει, θα σεβαστεί τα ανθρώπινα δικαιώματα που έχει υπογράψει να σέβεται ή θα αποφασίσει να δώσει ένα ηχηρό τέλος στο μύθο περί δημοκρατίας; Διότι είναι προφανές ότι την δημοκρατία δεν φτάνει να την σέβονται οι πολίτες πρέπει πρώτα να τη σέβονται το κράτος και οι υπηρέτες του.»

Λίνα Βεργοπούλου, αναισθησιολόγος, γιατρός των τεσσάρων απεργών πείνας, μητέρα του Ανδρέα Δημήτρη Μπουρζούκου (απεργός πείνας από χθες σε αλληλεγγύη του συντρόφου και φίλου του)

«Η ιδιότητά μου (ως μητέρας) δεν προσθέτει και δεν αφαιρεί τίποτα στην ιδιότητα του γιατρού και δεν επηρεάζει το έργο μου. Ο απεργός πείνας Νίκος Ρωμανός και οι άλλοι κρατούμενοι με επέλεξαν σαν προσωπική γιατρό και για αυτό είμαι εδώ για να σας πω όσο πιο απλά γίνεται κάποια πράγματα σχετικά με την απεργία πείνας σαν ιστορική και φυσιοπαθολογική πορεία του ανθρώπινου οργανισμού. Από τις προχριστιανικές κοινότητες της Ιρλανδίας ως τον αγώνα των Ιρλανδών απέναντι στην βρετανική κυριαρχία, από τις σουφραζέτες στις ΗΠΑ και τη Βρετανία στις αρχές του 20ου αιώνα ως τον Γκάντι και τους Ινδούς επαναστάτες, από τους Έλληνες πολιτικούς κρατούμενους στα χρόνια του μεσοπολέμου και του εμφυλίου ως τους αναρχικούς αγωνιστές ανά τον κόσμο και τους Τούρκους κομμουνιστές, από τους κρατούμενους στο αμερικανικό κολαστήριο του Γκουαντανάμο ως τους Παλαιστινίους και Ιορδανούς κρατούμενους στις φυλακές του Ισραήλ, καμία εξουσιαστική και κατασταλτική δύναμη **ποτέ δεν κατάφερε να απαξιώσει την απεργία πείνας** σαν ύστατο μέσο πίεσης των αγωνιστών». «Η απεργία πείνας δεν είναι μια ύστατη κίνηση απελπισίας, δεν είναι μια κίνηση για προβολή και θυματοποίηση, είναι μια συνειδητή απόφαση αγώνα, μια κραυγή αξιοπρέπειας για την πραγμάτωση των αιτημάτων των απεργών, την ανάδειξή τους, και την δημιουργία ευρέως κύματος αλληλεγγύης. Τα κοινά σημεία σύνδεσης των απεργών ανά την ιστορία είναι ελάχιστα πολλές φορές μηδαμινά, ένα κοινό χαρακτηριστικό υπάρχει: κι αυτό είναι η απόφαση των απεργών πείνας να παλέψουν ως το τέλος, μέχρι τη νίκη. Νικητής είναι πάντα ο απεργός ανεξάρτητα από την έκβαση της απεργίας πείνας, την ικανοποίηση των αιτημάτων του ή την οδηγία προς τον θάνατο. **Γιατί ο απεργός βάζει την αξιοπρέπειά του πάνω από την ίδια του τη ζωή και πάντα κερδίζει την πρώτη ακόμα και αν χάνει την δεύτερη.**»

Η κ. Βεργοπούλου συνέχισε την τοποθέτησή της αναφέροντας τις βασικές αρχές της θρέψης και τις εσωτερικές διεργασίες στον ανθρώπινο οργανισμό κατά την απεργία πείνας παρέχοντας για λόγους επιστημονικής ακρίβειας και τον επίσημο ορισμό της: «σύμφωνα με την Παγκόσμια Ιατρική Εταιρεία, ως απεργία πείνας ορίζεται η εθελοντική, ολική νηστεία από τροφές που προσδίδουν ενέργεια στον οργανισμό -λαμβάνεται μόνο νερό με αλάτι και προσθήκη ζάχαρης- ενός πνευματικά υγιούς, ενήλικου ατόμου χρονικής διάρκειας πάνω από 48 ώρες, ως μορφή διαμαρτυρίας ή απαίτησης για την ικανοποίηση των αιτημάτων του». Και συνέχισε: «Είναι αναγκαίο η καλή συνεννόηση γιατρού και ασθενή και να καταγράφεται εγκαίρως η βούληση του ασθενή για ότι δέον γενέσθαι. Πράγμα που έγινε με τον απεργό πείνας Ν.Ρ. και τους υπόλοιπους: ρητά δήλωσαν την πρόθεσή τους να συνεχίσουν ως το τέλος, χωρίς τη λήψη υγρών ενδοφλεβίως και χωρίς βέβαια να υποβληθούν στο βασανιστήριο της υποχρεωτικής σίτισης.» Συμπερασματικά σημείωσε πως «το ύστατο μέσο της απεργίας πείνας που επιλεγεί το άτομο δεν έχει στόχο την εξόντωση του, στόχο έχει μονάχα να επιτύχει τους σκοπούς του. Έτσι, αυτό που παραμένει δυνατό σε όλη τη διάρκεια της απεργίας πείνας είναι αυτό το σπάνιο φαινόμενο πνευματικής πειθαρχίας που θα τον οδηγήσει ή στον επαπειλούμενο θάνατο ή στην ικανοποίηση των αιτημάτων του.»

Η κ. Βεργοπούλου αναφέρθηκε και στην υποχρεωτική σίτιση την οποία διέταξε ο εισαγγελέας στην περίπτωση Ρωμανού, η οποία με την διακήρυξη του Τόκυο το 1975 έχει οριστεί ως βασανιστήριο και έκλεισε την τοποθέτησή της τονίζοντας: «ο Νίκος Ρωμανός δεν έχει ούτε αποκλίνουσα συμπεριφορά ούτε είναι οργισμένος, ούτε μπορεί να προσδιοριστεί με όρους ψυχοπαθολογικής διαταραχής. Αυτό το επιβεβαιώνει και η ψυχιατρική εξέταση που του έγινε από το νοσοκομείο Γ. Γεννηματάς και από την διευθύντρια του ψυχιατρικού τμήματος. Ούτε όμως και ένας απλός, παραβατικός ληστής τράπεζας είναι. Είναι ένας ενήλικος νέος, 22 ετών, που επέλεξε να αγωνιστεί ενάντια στο σύστημα εξουσίας. Είναι ένας πολιτικός κρατούμενος και αιχμάλωτος πολέμου, γιατί κατά τη δήλωσή του οι πράξεις του έχουν πολιτικά κίνητρα και έτσι πρέπει να αντιμετωπιστούν. **Το αν συμφωνεί η διαφωνεί κανείς με τις ιδέες του και την μέθοδο του αγώνα του αυτό αποτελεί μέθοδο άλλης συζήτησης. Ο ίδιος λέει: ο καθένας απαντά στα διλήμματα και κάνει τις επιλογές του: ή θεατές σε απομονωμένες πολυθρόνες μιας ευνουχισμένης ζωής ή δράστες των γεγονότων που διαμορφώνουν την εξέλιξη της ιστορίας.**»

Πέτρος Δαμιανός, διευθυντής γυμνασίου και λυκείου του ειδικού καταστήματος κράτησης ανηλίκων Αυλώνα

Εκπροσωπώ τους συναδέλφους μου, σύσσωμος ο σύλλογος διδασκόντων εξέδωσε επιστολή, υπογεγραμμένη και από εκπαιδευτικούς άλλων κέντρων κράτησης. (Διαβάστε την επιστολή [εδώ](#))

«Ο Νίκος θα φοιτήσει στη σχολή που πέρασε»

«Τον Νίκο τον χρειαζόμαστε». «Δεν είναι ο μαθητής που συνήθως έχουμε στις φυλακές ανηλίκων, είναι ένας διαφορετικός μαθητής. Είναι το παιδί εκείνο που πριν έξι χρόνια, σε μια νύχτα δέχτηκε μια σφαίρα που πιθανόν να ήταν και δική του, και βρήκε τον φίλο του. 15 χρονών παιδί ήταν το δεύτερο θύμα της ημέρας εκείνης, το πρώτο θύμα, τον Αλέξη, τον χάσαμε. Το δεύτερο, που ταλαιπωρείται από τότε αφάνταστα, μεγάλωσε σε μια βίαιη κατάσταση της πραγματικότητας. Μεγάλωσε όμως, έγινε δυνατός και μας δείχνει κάτι. **Εμείς οι δάσκαλοι λέμε ότι τέτοια παιδιά τα χρειαζόμαστε**, για να μας δώσουν όλοι αυτοί οι νέοι μας, που έχουν ίσως διαφορετικές απόψεις από τους άλλους, έναν καινούριο δρόμο. Τους έχουμε ανάγκη, τους θέλουμε, για να έχουμε ως κοινωνία, ένα καλύτερο μέλλον».

Νατάσα Τσουκαλά: εγκληματολόγος, ακαδημαϊκός

(«Σε μία λέξη θα έλεγα πως υπάρχει δικαίωμα, δεν υπάρχει υποχρέωση της πολιτείας να αναγνωρίσει το δικαίωμα».)

«Χθες ο υπ. Δικαιοσύνης έκανε μία ανακοίνωση, έκανε και μία πρόταση που φαντάζομαι θεώρησε ευφύεστατη. Πρότεινε εκπαίδευση εξ αποστάσεως. Σε αυτό το σημείο θα σταθώ, αυτό θα αποδομήσω. Ερώτημα πρώτο: η πρόταση ήρθε με πολύ μεγάλη καθυστέρηση ενώ η ιδέα και η πρόταση ήταν προφανής. Ρωτώ λοιπόν: γιατί αυτή η καθυστέρηση; Οι απαντήσεις είναι εξίσου προφανείς νομίζω, παρόλα αυτά θα τις πω. Πρώτα από όλα έχουμε επίδειξη πυγμής, επίδειξη ισχύος ως προς τους πολίτες. Το κράτος δεν υποχωρεί ή τουλάχιστον δεν υποχωρεί γρήγορα. Έχουμε επίδειξη πυγμής και ισχύος προς τους ομοϊδεάτες, τους αναρχικούς και τους φίλα προσκείμενους. Έχουμε επίδειξη ισχύος φυσικά προς τους απεργούς. Είμαστε στο πεδίο της συμβολικής πολιτικής, στο πεδίο των παιχνιδιών εξουσίας εις βάρος κάποιων πολιτών. Η καθυστέρηση πέρα από επίδειξη ισχύος σήμαινε και άλλα πράγματα: περίμενε ο κύριος Αθανασίου να μετρήσει το ρεύμα συμπάθειας, το ρεύμα αλληλεγγύης. Δεν είναι τυχαίο ότι εκδηλώθηκε όταν το ρεύμα αλληλεγγύης άρχισε να εξαπλώνεται παντού στη χώρα. Δεν είναι τυχαίο ότι εκδηλώθηκε όταν οι απεργοί πείνας έτυχαν υπερκομματικής στήριξης. Δεν είναι τυχαίο όταν άρχισαν να εκδηλώνουν την συμπαράστασή τους χώροι μη πολιτικοί όπως ήταν οι γιατροί του νοσοκομείου Γεννηματάς ή ορισμένοι ηθοποιοί. Περίμενε ο κύριος Υπουργός και να αξιολογήσει τα επιχειρήματα των αλληλέγγυων. Τι ακριβώς επικαλούντο οι απεργοί; Τι ακριβώς επικαλούντο οι αλληλέγγυοι; Και μετά έβγαλε την ανακοίνωση. Αυτό σημαίνει ένα πράγμα: Όσο χρόνο περίμενε ο κ. Υπουργός εν συνειδήσει διακινδύνευε την υγεία του Νίκου Ρωμανού και των άλλων απεργών. Με άλλα λόγια, αυτό το οποίο έδειξε μέσα από την καθυστέρηση είναι ότι απαξιώνει την ανθρώπινη ζωή και την υγεία ως αγαθό. Την απαξιώνει διότι θεωρεί υπέρτερα τα όποια πολιτικά παιχνίδια εξουσίας και άλλα φαίνονται σημαντικά στα δικά του μάτια. Παρόλα αυτά μέσα από αυτή την απαξίωση προτείνει μία συναινετική λύση: εκπαίδευση εξ αποστάσεως! Να μορφωθεί δεν ζητάει ο απεργός; Ε, θα μορφωθεί.. εξ αποστάσεως. Η λύση που προτείνει ο κ. Υπουργός είναι κατ' επίφαση σύννομη. Στην πραγματικότητα είναι αυτό που λέμε νομικό τερτίπι. Πρώτα από όλα η ιδέα της παιδείας την οποία προβάλλει ο κ. Υπουργός είναι μια συρρικνωμένη ιδέα παιδείας. Η παιδεία και η μόρφωση δεν είναι το στεγνό περιεχόμενο των όποιων βιβλίων διαβάζει κάποιος. Είναι πολύ ευρύτερη. Συνεπάγεται μία ένταξη αυτού του οποίου θέλει να μορφωθεί σε ένα πλαίσιο ζωής. Δεν είναι νεκρό πράγμα η παιδεία να την απομονώσεις και να την δίνεις σε κονσερβοκούτια. Αυτό δεν λέγεται παιδεία. Ο κ. Υπουργός αγνοεί τι σημαίνει πραγματικά παιδεία. Ο κ. Υπουργός φαίνεται να αγνοεί επίσης τον πραγματικό λόγο ύπαρξης των αδειών στους κρατούμενους, είτε είναι εκπαιδευτικές είτε άλλες. Οι κρατούμενοι δικαιούνται διάφορες κατηγορίες αδειών. **Στην πραγματικότητα όποιος γνωρίζει το σωφρονιστικό σύστημα και βέβαια ο υπουργός το γνωρίζει, οι άδειες αυτές έναν λόγω ύπαρξης έχουν πέρα από το εκάστοτε περιεχόμενό τους, να μην αποκοπούν οι κρατούμενοι από την κοινωνία, να μην γίνουν αγρίμια, να σας το πω αλλιώς. Να μην διαρρηχθεί ο**

δεσμός τους με την κοινωνία διότι απώτερος σκοπός είναι η κοινωνική τους επανένταξη. Εάν χάσουν την κοινωνικοποίηση, την οποία θα πρόσφερε σε έναν κρατούμενο η άδεια στον χώρο της εκπαίδευσης, ο κρατούμενος όσο ισχυρή προσωπικότητα και να έχει, γίνεται αγρίμι. Δεν μπορεί να επανενταχθεί. Αυτό, ο κύριος υπουργός το γνωρίζει προτείνοντας ό,τι προτείνει. Επομένως, δεδομένου ότι απευθύνεται σε έναν νέο άνθρωπο ο οποίος, σας υπενθυμίζω, δεν έχει καταδικαστεί σε ισόβια -δεν μιλάω για τις υπόλοιπες υποθέσεις στις οποίες είναι υπόδικος-μιλάω για την υπόθεση η οποία έχει εκδικαστεί και για την οποία είναι φυλακή αυτή τη στιγμή, μπορούμε να ευελπιστούμε ότι σε λίγα χρόνια μπορεί να είναι ελεύθερος. Τι άτομο μας ετοιμάζει ο κύριος υπουργός για να επανέλθει στην κοινωνία ελεύθερο; Ένα άτομο πλήρως αποκομμένο από αυτή; Επομένως στην αρχική απαξίωση που υποτείνει την καθυστέρηση της πρότασης της συναινετικής έρχεται και προστίθεται η επιθυμία-υπόρρητη βέβαια-της απόλυτης διαγραφής, της εκμηδένισης του ανθρώπου. Της απόλυτης αδιαφορίας για την ανθρώπινη ζωή ως τέτοια. Αυτό υποκρύπτει η πρόταση του κ. υπουργού.

Υπάρχει όμως και κάτι παραπάνω: στερώντας την ουσία των εκπαιδευτικών αδειών, κρατώντας τον κρατούμενο εντός της φυλακής αυτό που κάνει είναι ότι ακόμα και αν ο κρατούμενος δεν κρατείται στις μελλοντικές φυλακές τύπου Γ, μεταφέρει ο υπουργός τη νοοτροπία, την λογική των φυλακών τύπου Γ, ακόμα και στις φυλακές τύπου Β. Εδώ είναι η ουσία της πρότασης: αφήνω κενή νοήματος την έννοια της άδειας εν γένει. Σήμερα είναι η εκπαιδευτική, αύριο θα είναι μια άλλη άδεια. Υπό αυτή την έννοια **η συναινετική κατ' επίφαση πρόταση του κ. Υπουργού είναι πάρα πολύ επικίνδυνη διότι προσπαθεί να επεκτείνει το εξαιρετικό καθεστώς φυλακών τύπου Γ ακόμα και στις συνήθεις φυλακές τύπου Β.** Το ερώτημα που τίθεται είναι εάν όλα αυτά ισχύουν -και εγώ πιστεύω ότι ισχύουν- έχουμε μία απαξία από τη μεριά της κυβέρνησης. Τι εννοώ: οποιοσδήποτε έχει σπουδάσει νομικά γνωρίζει ότι το δικαίωμα του να τιμωρείς ως πολιτεία βασίζεται στην ηθική ανωτερότητα των αξιών που πρεσβεύεις. Στο όνομα αυτής της ηθικής ανωτερότητας θεωρείται ότι δικαιούσαι να τιμωρήσεις κάποιον ο οποίος παραβαίνει τους κανόνες σου. Αν δεν υπάρχει αυτή η ηθική ανωτερότητα-και εν προκειμένω δεν υπάρχει, όταν εξευτελίζεται η ανθρώπινη ζωή ως αξία-το ηθικό δικαίωμα στο οποίο βασίζεται η κυβέρνηση, όποια κυβέρνηση και αν τιμωρήσει έχει καταρρακωθεί. Αυτό λέει άθελά του ο κ. Υπουργός και από αυτή την άποψη θα έλεγα ότι οι απεργοί πείνας έχουν νικήσει. Αυτό που ήθελαν ως αναρχικοί μέσα από τον αγώνα τους και έξω και εντός της φυλακής το έχουν πετύχει. Γιατί έδειξαν την απόλυτη γύμνια και την απόλυτη ηθική απαξίωση αυτών που έχουν παρόλα αυτά την εξουσία για να τους τιμωρούν. Και πάνω σε αυτό θα ήθελα να πω και κάτι άλλο: ότι ο αγώνας που ξεκινούν οι αναρχικοί κρατούμενοι απεργοί πείνας είναι ένας αγώνας για τα δικαιώματα των κρατούμενων εν γένει. Αυτοί σηκώνουν τον αγώνα αλλά τα δικαιώματα τα οποία προασπίζουν μέσα από τα ίδια τους τα σώματα αφορούν όλους τους κρατούμενους».

Γιώργος Ρωμανός, πατέρας Νίκου Ρωμανού

«Ο υπουργός και η πολιτική ηγεσία κάνουν πως δεν καταλαβαίνουν και θα είναι οι μόνοι υπαίτιοι για αυτό που θα συμβεί από δω και πέρα. Στην περίπτωση του γιου μου το δικαίωμα να σπουδάσει καταπατείται βάνουσα από αυτό το παιχνίδι κι αυτό σημαίνει πως οι ελάχιστες εγγυήσεις για μια στοιχειώδη δημοκρατική λειτουργία της εξουσίας μέσα στα πλαίσια της ίδιας της αστικής νομιμότητας έχουν παραβιαστεί. Η επίκληση μιας οριακής τυπικής νομιμότητας γίνεται φυσικά για να αποκρυφτούν οι προθέσεις που έχουν σχέση με τον έλεγχο του κοινωνικού σώματος. Αυτή η νομότυπη βία εκπροσωπεί και είναι η επιτομή της ηθικής των επιβιωσάντων της μεταπολίτευσης και πιστεύω πως ο ελληνικός λαός θα πρέπει με κάθε τρόπο να τη σταματήσει». «Προσωπικά δεν πρόκειται να βγάλω σε κοινή θέα τα συναισθήματά μου και δεν παρακαλώ για τίποτα. Πιστεύω βαθιά μέσα μου ότι ο γιος μου δεν στηρίχθηκε στις εντολές κανενός συστήματος και ακολούθησε και ακολουθεί μια προσωπική ηθική στάση η οποία δεν διστάζει να βάλει σε κίνδυνο ακόμα και τη ζωή του, προκειμένου να υποστηρίξει αυτή την επιλογή. Αυτός και οι σύντροφοί του έβγαλαν από τα βάθη του εαυτού τους έναν λόγο ζωής που πιστεύω τους δικαιώνει και ελπίζω να κερδίσουμε και όλοι εμείς οι υπόλοιποι κάτι από αυτό.»

Χαράλαμπος Μιχαηλίδης, πατέρας Γιάννη Μιχαηλίδη

«Δυο χρόνια πριν ο γιος μου Γιάννης Μιχαηλίδης προσπαθούσε να με πείσει ότι κάθε μορφής εξουσία λειτουργεί τιμωρητικά και εκδικητικά σε εκείνον και τους ομοϊδεάτες του. Τότε μου φαινόταν αδιανόητο η εξουσία να εξαντλεί την δυναμική της πάνω τους. Δυστυχώς οι εξελίξεις με διέψευσαν. Η εκτελεστική εξουσία τους βασανίζει βάνουσα και τα ΜΜΕ τους διαπομπεύουν συναινώντας έμμεσα στους βασανισμούς. Οι νομοθέτες ψηφίζουν ειδικές φυλακές με σκοπό να τους εξαφανίσουν από προσώπου γης. Οι δικαστικοί, ενώ τους φορτώνουν εντάλματα, κατηγορίες και ποινές παράλληλα τους στερούν το βασικό δικαίωμα στην εκπαίδευση σε ΙΕΚ μέσα στη φυλακή με προσχήματα πειθαρχικών ποινών του παρελθόντος. Κάνω έκκληση σαν πατέρας πριν να είναι πολύ αργά στους κυβερνήτες που επηρεάζουν και κατευθύνουν τις αποφάσεις των επί μέρους εξουσιών να κάνουν το ελάχιστο που πρέπει: να αφήσουν τον Νίκο Ρωμανό, τον Γιάννη Μιχαηλίδη και τους υπόλοιπους πολιτικούς κρατούμενους να ασκήσουν το δικαίωμά τους στην εκπαίδευση».

Γιάννης Μπουρζούκος, πατέρας Ανδρέα - Δημήτρη Μπουρζούκου

«Αν δεν συνειδητοποιήσουμε που πραγματικά βρισκόμαστε δεν θα μπορέσουμε να κάνουμε το επόμενο βήμα. Η λέξη δημοκρατία δεν πρέπει να αναφερθεί ξανά μέχρι να γίνει πραγματικότητα. Οι δεξιοί λένε πως αυτά που πιστεύετε εσείς οι αναρχικοί είναι ουτοπία, θέλω να υπογραμμίσω για πολλοστή φορά ότι ένας λαός που δεν έχει μπροστά του σαν οδηγό την ουτοπία, δεν μπορεί να πάει πουθενά.»

Όλγα Κοσμοπούλου, γιατρός παθολόγος - λοιμωξιολόγος

«Οι αρχές του κράτους προσπαθούν να μετακινήσουν την ευθύνη στους ώμους των γιατρών, απαιτώντας από τους γιατρούς να διαπράξουν το αδίκημα της βίαιης σίτισης. Χθες βγήκε μια απόφαση από την ΕΙΝΑΠ η οποία πάρα πολύ απλά λέει ότι δεν πρόκειται να φερθούμε αντιδεοντολογικά, δεν πρόκειται να ασκήσουμε βία στους ασθενείς μας. Απόφαση απολύτως συμβατή με την παγκόσμια ιατρική δεοντολογία. Ο απεργός πείνας είναι ένας άνθρωπος που ζητάει να έχει μια ζωή αξιοβίωτη και εμείς δεν θα γίνουμε όργανα του κράτους στο να κάνουμε τη ζωή του χειρότερη ή στο να χρησιμεύσουμε σαν κατασταλτικός μηχανισμός. Η όποια απόπειρα μετακινήσεως ευθύνης θα βρει απέναντι τους όχι μόνο όλο το ιατρικό σώμα αλλά και ολόκληρο το κίνημα».

«Ο λόγος που βρίσκομαι εδώ είναι και για να καταγγείλω την πρωτοφανή αστυνομοκρατία στα νοσοκομεία που μεταφέρονται απεργοί πείνας. Αυτοί οι άντρες με τις κουκούλες, με την πλήρη εξάρτηση λες και συνοδεύουν κανέναν στρατό, δεν στοχεύουν στο να προφυλάξουν τον κόσμο είτε στο νοσοκομείο, είτε τον κρατούμενο να μην αποδράσει, στοχεύουν στον εκφοβισμό: «εμείς είμαστε εδώ, πάρα πολύ ισχυροί θα τσακίσουμε όποιον φέρει αντίρρηση, θα τσακίσουμε οποιονδήποτε νεολαίο τολμήσει να διαφοροποιηθεί θα τον χαρακτηρίσουμε ως άνθρωπο με αποκλίνουσα συμπεριφορά και θα του φερθούμε ανάλογα». Και το σωματείο του Γεννηματά και η ΕΙΝΑΠ χθες, αρνούμαστε να έρχονται στα νοσοκομεία μέσα σιδερόφραχτοι να παραβιάζουν κάθε μορφής άσυλο, κάθε μορφή στοιχειώδους ιερότητας στη ζωή και ναι υπό αυτές τα συνθήκες και υπ'αυτούς τους όρους θεωρούμε πως δεν έχουμε δημοκρατία».

φωτογραφία άρθρου: Sooc

Στην συνέχεια παραθέτουμε το βίντεο που επιμελήθηκε το Press Project με αποσπάσματα από τη συνέντευξη τύπου:

